

CD REVIEW

Marzio Scholten - 'World Of Thought' (O.A.P. Records, 2010)

Zit er nog een gaatje tussen de gitaargiganten Anton Goudsmit en Jesse van Ruller? Ja. De naam is Marzio Scholten. Met fris, melodieus, snel, technisch, ontspannen en geconcentreerd spel verwerft hij zijn plek. Ik zag hem op een festival en had eerlijk gezegd nog nooit van hem gehoord. Ergens tussen de concerten van Michiel Borstlap, New Cool Collective, Eric Vloeimans en Nueva Manteca. Bijna bescheiden promootten ze hun nieuwe cd 'World Of Thought'. Bescheidenheid die onterecht is. Mijn eerste reactie: verdomde goed. Verrassend, levendig en boeiend. Hier blijf ik bij, zeker nu ik de cd goed en graag enkele malen beluisterd heb.

Robuust, niet af, gedreven, zo klinkt de sax van Yaniv Nachum: een ongepolijste, soms hartverscheurende klimpartij tegen de wand. De lucht moet en zal door die kleine opening op zoek naar de toon. De contrabas en drums ondersteunen, treden niet op de voorgrond, tempo's wisselen voortdurend, maar lopen niet weg. Hier wordt een stevige mat gelegd. Versnellingen zoals we die kennen van Pat Metheny. Maar dat hindert niet. De herkenning is eerder een feest en dat is weer een compliment voor deze band. Je sluit je ogen en hoort Pat en Lyle. De associatie met muziek van Zappa fladdert dan ook nog eens af en toe voorbij. De inzet van de sax en de trompet verjagen ze net zo hard.

Marzio Scholten zoekt de hardbop en de populaire jazz even zo graag op. Technisch is het knap, maar de techniek heeft de overhand niet. De gitaar klinkt helder; een beetje galm, soms dieproud als de kleur van wijn, zeker in de lange intervallen, soms licht en sprankelend, soms knallend als de kurk van de champagne. Pianist Randal Corsen draagt en krijgt eigen ruimte om te soleren. Heerlijke, toegankelijke, technisch mooi afgewerkte muziek. Ik deel geen sterren uit en vind dat dit ook te gul gebeurt; maar deze cd zou in het geval dat van mij vijf sterren krijgen. Dat durf ik blind, want deze band is goed, deze muzikanten genieten van de muziek, kunnen wat en spelen naar hartenlust samen.

Schijnbaar moeiteloos, maar uitgekiend en geconcentreerd duikt Scholten in het gitaaridoom en laat het instrument spreken. Muzikaliteit druipt van de cd af en dat vonkt er live ook nog eens van af. Ik hoop dat deze band en Marzio Scholten op de ingeslagen weg door kunnen gaan. Genieten van een doordachte formule, die eigentijdse jazz- en popkenmerken in zich draagt en openbaart. Hier gebeurt wat. De jazzpolitie zal daarentegen af en toe de neus ophalen, maar dat komt omdat ze haar eigen vergankelijkheid begint te ruiken (vrij naar Frank Zappa). Grote klasse, Marzio!

(Jo Dautzenberg, 18 januari 2011)